

2024. április 15. hétfő

Zsolt 19, 1-7: Az ég hirdeti Isten nagyságát, * a mennybolt zengi keze műveit. Ezt harsogja nappal a nappalnak, * erre tanítja éj az éjszakát. Nem szóval, nem beszéddel, * hangjuk sem hallható. Mégis végigszárnyal szavuk a földön, * elhat szózatuk a világ végéig. A nap is ott vert sátrát, * mint vőlegény jön ki házából. Ujjong akár a bajnok, * pályáját úgy futja végig. Fölkel az ég egyik szélén, † s körüljár a másik széléig, * melegétől semmi el nem bújhat.

Lk 20, 20-26: Ezután figyelték, és kémeket küldtek utána, akik őszinteséget színleltek. A saját szavaival akarták megfogni, hogy átadhassák a helytartó joghatóságának és hatalmának. Ezek megkérdezték tőle: – Mester, tudjuk, hogy helyesen szólsz és tanítasz, és nem vagy részrehajló, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod Isten útját. Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy sem? Ő azonban felismerte álnokságukat, és így szólt hozzájuk: – Mutassatok nekem egy dénárt! Kinek a képe és felirata van rajta? – A császáré – válaszolták. Ő pedig ezt mondta nekik: – Akkor hát adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené! Így tehát nem tudtak belekötni szavaiba a nép előtt. Meglepődtek feleletén, és hallgattak.

Igehirdetés: Találkozik a róka és a farkas az erdőben. Így szól a róka: – Te! Verjük meg a nyulat. – Jó, de miért? – kérdi a farkas. – Ha sapka van rajta, azért, ha meg nincs rajta, akkor azért! Odamennek a nyúlhoz, és agyba-főbe verik szegényt. Másnap a róka újra rákezd: – Te! Verjük meg a nyulat. -- Oké, de ma miért kapjon? – Odamegyünk hozzá, és kérünk tőle cigarettát. Ha füstszűrőst ad, akkor azért, ha meg nem, akkor azért. Odamennek a nyúlhoz: – Te nyúl, adj egy cigarettát! – Füstszűrőst, vagy füstszűrőtlen parancsoltok? – kérdi a nyúl. Mire a róka: –Nézd már, megint nincs rajta sapka!

Itt a kérdéssel igazából ürügyet kerestek, hogy Jézust ezúttal a császár elleni lázítással, az adófizetés megtagadására történő buzdítással vádolhassák. A főpapok és az írástudók itt nem kíváncsiak Jézus véleményére, csak hízelkedve csapdába akarják csalni. De mit mond ez a szöveg ma itt nekünk? Hogyan érinti az életünket? Vajon minket érdekel, hogy valójában mit gondol Isten az életünkről? Szoktuk mi az ő szerető tekintete előtt szemlélni az életünket? Vagy mi is csak használni vagy kihasználni szoktuk az Istent? Azt hiszem ez egy igazán húsba vágó kérdés.

Jézus ezt a helyzetet arra használja, hogy a hallgatósága figyelmét a pénzről a lényeg felé irányítsa. Mintha azt mondaná: igen, a császárnak fizessük meg az adót, mert éppen ő van hatalmon és joga van hozzá, hogy adót szedjen, de igazából nem ez a lényeg, hanem a mondat második fele: Istennek is adjuk meg, amivel neki tartozunk. És az mi? Az adópénzen a császár arcképe van, ezért az a „császáré” vagyis a földi hatalomhoz tartozó. Mi pedig az Isten képére vagyunk teremtve, vagyis mi vagyunk az a valaki, akin Isten képe van, mi vagyunk az, amivel Istennek tartozunk. Istent nem lehet pénzzel, vagy rítusokkal „lekenyerezni”. Ő nem egy démon, akinek valamiféle áldozatot mutatunk be, hogy ezt vagy azt tegye meg nekünk, vagy egyszerűen csak békén hagyjon minket. Isten kapcsolatot akar tőlünk, minket akar, a mi szeretetünkre szomjazik. Ezt ünnepeljük húsvétkor. Istennek ezt az „örült” szeretetét, ami arra indította, hogy „*egyesüljön velünk olyannyira, hogy sajátjaként szenvedje el bűntetteink következményeit.*” (XVI. Benedek: Deus Caritas est)

Megadni a császárnak, ami a császáré, ez elég egyszerű dolog. Megadni Istennek, ami az övé, vagyis átadni magunkat őneki, ez már sokkal nehezebb, élethosszig tartó gyakorlat. Egyáltalán, hogyan kell csinálni? Mit jelent? Legyek pap vagy lelkész, esetleg szerzetes? Lehet, hogy ez az utad, de nem ezt jelenti Istennek adni az életünket, hanem sokkal inkább azt, hogy egyre jobban megtanuljuk azt, hogy nála és vele van az életünk a legjobb helyen. Kicsit olyanok vagyunk a sebzettségeinkkel, mint egy kőborlásból befogadott állat, aki lassan-lassan hiszi csak el, hogy már nem kell félnie, már nem ütést kap, hanem simogatást. Mindannyiunknak munka elhinni, hogy Isten tényleg szeret és tényleg jót akar nekem. Mit tegyünk tehát? Két dolgot mondanék: reggelente, ébredés után tölts el öt percet úgy, hogy nem csinálsz semmit, csak hagyod, hogy Isten szeressen téged, hagyod, hogy a benned élő kőbor kutyának csak vakargassa a Jóisten a fülét! A másik, hogy próbáld ki azt, amit megértettél Isten akaratából: bocsáss meg, adj, szeress elsőként, bármi, amit itt és most tenni tudsz és figyelj belülről, mi történik ennek hatására benned!